

SMTA
RV TRENGER FLERE AKTIVISTER:

MOTTATT 81

Oppland
25 SEPT. 1981

Vi står nå foran avslutningen av valgkampen. Den 13. september er det for sent å drive valgkamp. Vi må altså komme i gang nå og kaste alle krefter inn i arbeidet. Det vil gå to år til vi neste gang har like god anledning til å komme ut med politikken vår. Jeg ber derfor om at alle andre oppgaver blir satt til side og at alle medlemmer kaster seg inn i arbeidet.

Det er spesielt viktig å styrke arbeidet i RV gruppene, og valgkampen bør fortrinnsvis drives gjennom dem. Husk at du som kommunist har et spesielt ansvar for å veilede og trekke med deg de uorganiserte RVerne i arbeidet. Vi kan ikke vinne store seire dersom vi skal drive en valgkamp alene.

Jeg vil ikke her bruke plass til å orientere om politikken vår og forklare hvor god den er på de fleste områder.

Dere kan sjøl lese programmet (dere har forhåpentligvis gjort det!), mye bra står i avisa vår osv.

Dersom det ikke er opprettet noen RV gruppe der du bor, så forsøk å trekke med deg noen få til en liten gjeng.

Dersom det ikke er politisk mulig for deg å delta i propaganda for RV, så forsøk å starte diskusjoner om enkeltsaker. Ta opp valget i fagforeninga - forsøk å få til valgkampmøter på arbeidsplassen osv. Alle kan og bør gjøre en innsats.

Vi i RV styret og på lista er til for å brukes. Vi stiller opp dersom dere vil ha oss så langt tida strekker til. Bare gi beskjed.

RV i Oppland har kjøpt RV-filmen og går inn for at den blir mye brukt. Dere trenger ikke betale kr 250,- for å leie den, vi krever bare at dere samler inn penger så mye dere klarer. Økonomien er et svakt punkt. For at vi skal komme stående ut valgkampen, så må målsettinga for Oppland overoppfylles med ca 50%. Dersom dette ikke er tatt opp med alle, så må det sikres i løpet av de nærmeste dager.

Kast dere ut i valgkampen - det er ingen som tør å bite dere! Godt rødt valg!

Inge Arne Kalrud

adresser: Rv Oppland, pb.133, 2801 Gjøvik

meg: tlf. (061)91166 (jobb) adr: Kvartsvn.14
2830 RAUFOSS

LEDER:

DS er rekonstituert - distriktet har mistet medlemmer.

Distriktstyret har rekonstituert seg på møte i juni. DS består nå av et vesentlig mindre antall medlemmer enn det som ble valgt på distriktsårsmøtet. Dette er en følge av blant annet utmeldinga som ble gjort kjent i forrige nr. av Smia. I tillegg er flere av de årsmøtevalgte medlemmer ute av DS av forskjellige grunner.

Som følge av dette har DS senket "ambisjonsnivået". Vi har ikke lenger folk som har hovedoppgave med faglig politikk, KK og lagsledelse. Det betyr ikke at DS dropper disse områdene. Men det betyr at kreftene konsentreres om lagsledelse og RV. KK skal være en vesentlig del av RV-arbeidet. Forøvrig tror vi at diskusjonene fram til rekonstitueringa har ført til en politisk styrking av DS.

DS har oppsummert at det har vært en betydelig utmelding i distriktet hittil i år. Utmeldingen er jevnt fordelt over partidistriktet, og innebærer ikke tendenser til sammenbrudd i partiorganisasjonen. Men tilsammen representerer de en tendens som vi må ta alvorlig. Vi trykker derfor et lengre innlegg med analyse av utmeldingen. Innlegget bygger på ei innledning som ble holt på DS-møtet i juni. I diskusjonene ble det særlig understreket at situasjonen krever skjerpning av den ideologiske kampen i laga.

DS/AU

OM UTMELDINGENE I PARTIDISTRIKTET:

1) Den ideologiske situasjonen i partiet - og problemene. Det har vært pekt på at den politiske situasjonene er svært mye mer komplisert nå enn den var for noen år siden. En sterkt medvirkende årsak til det er paradoksalt nok at utviklinga har bekræftet teoriene våre og bl.a. vist at revolusjonen så avgjort ikke er noe teselskap!

Mange ærlige kamerater har hatt problemer med det som har skjedd med og - i sosialistiske land. Vi har vendt oss til en myte om at verdens folkrikeste nasjon er sosialistisk. Kina er blitt et idealisert glansbilde i vår bevissthet - sikkert noe ala det Sovjet ble for en del ærlige folk i NKP i sin tid. Vår forståelse av at ting utvikler seg i kamp mellom motsatte tendenser og krefter har vært høyst teoretisk - både alment og ikke minst når det gjalt Kina. Hvorfor skal vi ikke bruke den teoretiske

ammunisjonen Mao ga oss: "klassekampen fortsetter under sosialismen" "gløm ikke klassekampen" og "Spørsmålet om sosialismens seier i Kina er ennå ikke avgjort".

Jeg husker da Lin Biao ble avslørt. Det var komplett ubegripelig for meg. Men det må ha vært ei god skole, for jeg skjønnte tingene bedre da "Sosialismens fyrstårn" (Albania) sluttet å lyse i Europa. Men et slag var det også! Sjølveste marerittet er likevel Kina som nå har rehabilitert "Kinas Khrustsjåf", Liu Shao-chi. Videre påstår de, i motsetning til det Mao sa, at klassekampen ikke er så viktig i Kina nå og at de intellektuelle tilhører arbeiderklassen.

Vi kan slå fast at et trygghetsmoment vakler. Vi er overlatt til oss sjøl når det gjelder å ta stilling til hva som er rett og galt. Vi kan ikke lenger stole på fasitten!

Så langt om de sosialistiske landa - idealene som brast...

----WWW----

La oss komme inn på et annet bristende ideal. Vi kan også kalle det "leken som ble alvor": En stor del av vår faglige kader er rekruttert fra det velutdannede småborgerskap. Dengang var vi unge, entusiastiske, ugifte og uredde. "Det finnes bare ett kriterium på en ung revolusjonær" sa vi dengang: "Er han villig til å smelte sammen med arbeidernes bred masse, og gjør han det i praksis?". Disse kameratene følte at de tilhørte landets elite. Folk flest oppfattet dem også slik. Dette ga dem sjølsagt en viss styrke og sikkerhet. For mange var den s.k. proletariseringa en spennende sport, sjøl om de hadde et brennende ønske om å vise at arbeiderklassen er ledende og ikke bare lidende.

Nå er alle blitt eldre, mange har fått familier og en del har oppdaget klassens lidelser og begynt å vakle på spørsmålet om klassen er ledende. Samtidig ser disse kameratene kompissene fra studietida i feite posisjoner - fortsatt som landets elite. Sportspreget er borte: proletarlivet er hardt og til og med nedverdiggende (særlig hvis en har tilhørt eliten) - og mulighetene for å komme ut av det igjen blir mindre og mindre for hver dag som går. Mange av de kameratene som går tilbake til sine gamle eliteposisjoner føler et personlig nederlag. De har ikke glempt siste del av Mao-sitatet: "hvis han i dag slutter seg til arbeidermassene er han i dag en revolusjonær. Men hvis han i morgen ikke vil gjøre dette da er han allerede en ikke-revolusjonær".

----WWW----

En annen lek som er blitt alvor er spørsmålene rundt krig, overlevelse og sikkerhet. Vi er blitt flasket opp med "sannheter"

som seinere har vist seg å være virkelig bitre sannheter, f.eks. imperialismen fører til krig. Og hvor skal vi være når landet blir dratt inn i en krig? KK flømmer over av innlegg om redsel for krig. Vi blir sjølsagt også påvirket av terrorpropagandaen til SV om totalutslettelse. Ingen tør i dag å deklamere over kommunistenes heltemodige opptreden i en evt. 3. verdenskrig. Vi er allerede ute av det stadiet og over i stadiet med de kalde føtter.

Partiledelsen sliter med å få partiets sikkerhetspolitikk i pakt med virkeligheten. Og den stiller stadig nye krav! Flere og flere kameraters personlige ønsker og behov kommer i konflikt med partiets behov. Vi har passert Helge Øgrim -stadiet da det ble stilt spørsmål om å ofre en del av juleferien. Nå må vi blinke ut vilken rolle vi skal ha i partiets langsiktige planer. Vi bestemmer retningen for resten av livet. Vi må også klarlegge plassen vår i maskineriet når sovjetiske tanks ruller inn over grensa.

Parolen "vend i tide" dukker opp! Det er ingen skam å snu" heter det videre. Men det er ikke alltid tilfelle! Enkelte legger ut svære ugjennomtrengelige røyktepper for å dekke sin retrett...

----www----

I tillegg til det som er nevnt her om bristende idealer og blodige realiteter kommer også problemene rundt sjølve drifta og organiseringa av partiet. Skal det virkelig skje etter den blodtørstige og antikverte modellen til Lenin? Det betyr i såfall at vedtak er bindende også når du er uenig. Det betyr at du er underlagt organisasjonen.

Kort sagt: alt er blitt så mye mer bindende, forpliktende, alvorleg og truende, - og i tillegg, har du ikke noen fasit lenger der det står hva som er rett. Partiets 3. Landsmøte dreide seg nettopp om disse tinga. Noen satte sin lit til at 3LM skulle lette litt på krava og løyse oss litt fra virkeligheten, slik at vi kunne satse mer på håp, løfter og ønsker. Men dette skjedde som kjent ikke. Derfor må vi forstå at noen medlemmer vil måtte forlate partiet ganske enkelt fordi de er uenige i denne politikken. Det er OK! Problemet er bare å hindre at noen ^{går ut} på andre og feilaktige premisser. Pluss at det er viktig å hindre at moralen faller for djupt som følge av at folk - gjerne dyktige og kjente folk - melder seg ut.

Det vi trenger er en god taktikk for å gjennomføre LM-vedtaka.

2)Situasjonen i tall - utviklinga i distriktet i første halvår 81: Det du har lest om til nå er utvilsomt noe av bakgrunnen for det som skjer i partiet nå om dagen: Noen blir sjokkert av at marxismen-leninismen er en beskrivelse av virkeligheten og ikke en behagelig utopisk drøm. De hardest sjokkrammete melder seg ut. Begrunnelsen varierer, men det skal vi komme tilbake til. Først skal vi se hvor utbredt sjukdommen er og hvem den rammer hardest. Vi skal holde oss til prosenttall:

Pr. 1/1 -81 utgjorde medlemstallet 100% - ingen var utmeldt. Distriktet vårt har sittet lamslått og sett på røra i Oslo. Noen hadde gått lei, men de glei ikke ut formelt før i januar. Da skjedde det nesten ubemerket ettersom de reelt sett allerede var tapt. Utover vinteren, våren og sommeren har strømmen gått til dels med dunder og brak, slik at vi pr. 1/6 sitter igjen med 86%.

Pr. 1/1 var 33% av medlemsstokken arbeidere - hvorav 28% i industrien. Pr. 1/6 står vi igjen med 27% arbeidere hvorav 20% i industrien. Videre har vi en kategori som jeg har kalt "funksjonærer", den omfatter bl.a barnehageassistenter, post- og kommunefunksjonærer, rapportene er ikke klare når det gjelder klasses tilhørigheten til disse funksjonærene, men hovedsaklig dreier det seg om yrker som ligger arbeiderklassen meget nær. De utgjorde pr. 1/1 14% og pr. 1/6 17%. Så har vi "småborgerskapet", dvs. lærere, sosialarbeidere og noen intellektuelle med lang universitetsutdannelse: 30% pr. 1/1 og 33% pr. 1/6. Kategorien "andre" består av elever, husmødre og arbeidsledige. prosenttallet var uendret: 23%

Tabell:

Kategori:	Prosentandel pr. 1/1 -81	prosentandel pr. 1/6-81	endring på 6 mndr.:
Industriproletariat	28%	20%	÷ 8%
Arbeidere totalt	33%	27%	÷ 6%
Funksjonærer +	14%	17%	+ 3%
Småborgere	30%	33%	+ 3%
Andre +	23%	23%	o

+Klassetilhørighet uklar, trulig nærmest arbeiderkl.

Hvis vi sammenlikner tallene våre med tallene for partiet som helhet (se TF /juni) ser vi at det er vanskelig å vurdere den totale tilbakegangen i medlemstall, ettersom TF har 1976 som basisår og vi har status pr. 1/1 -81 som basis. Men vi ser i alle fall at partiet hadde en betydelig tilbakegang både i 78/79 og i 79/80 det hadde ikke vi. Klassesammensetningen er det ikke mulig å sammenligne, ettersom vi ikke er sikre på klasses tilhørigheten til

våre funksjonærer.

Så mye om tall. Om det kan være til trøst, så veit jeg at en del kamerater blir betydelig styrket av det som skjer. Og det er for såvidt ikke så merkelig ettersom det hele tida dreier seg om at teorien vår viser seg å være enda mer riktig enn vi hittil har dristet oss til å tru. Hvor stor del av partiet som vil gå styrket ut av krisa er foreløpig uvisst, derfor er det også for tidlig å si vilke følger det får for partiet. Det er da heller ikke tema for denne artikkelen. Vi skal holde oss til den delen av partiet som melder seg ut:

3) Begrynnelsene for å gå ut:

I resten av partiet har folk gått ut over et par år. Det er grunn til å tru at det har dreid seg om de som stilt og rolig er blitt passivisert. LM må ha vært et vannskille, der det bl. a ble bestemt om partiet skulle tilpasses de kalde føtter eller om det skulle fortsette som et m-1 parti. Da det siste skjedde, fant ei ny gruppering tida inne til å gå ut - gjerne med brask og bram.

Her i distriktet har vi altså den særegne utviklinga at alle utmeldingene skjedde etter LM. Men det trur jeg skyldes at kampen har hatt et spesielt lågt nivå hoss oss. Jeg kan ta et eksempel som belyser det: I et lag fikk en kamerat gå i 1½ år uten å betale 5 øre i kontingent. Laget brukte uhyre mye tid til å hanke kameraten med i lagets virksomhet. Kameraten gjorde ustanselig "sjølkritikk" for sin "liberale grunnholdning", som "alltid hadde vært et problem" for ham. Først da han skylte 2500 kr. i kontingent og i over et år ikke hadde gjort nytte for seg i partiet og stadig hadde vært mellomfornøyd med alt det kompliserte sikkerhetsarbeidet og det evindelige programarbeidet - først da mannen laget seg opp og forlangte pengene. De kom ikke - fyren meldte seg ut.

Hen er et eksempel på det jeg vil kalle den "s.k. liberale" varianten. Jeg kaller han "såkalt" fordi jeg påstår at han ikke gikk ut pga. liberalisme, men ganske enkelt fordi han var uenig og ble ganske deprimert av partiets kommunistiske politikk: minimumskrava om å betale kontingent og å delta i en grunnorganisasjon. Liberalisme er ikke en årsak til at folk går ut, men en virkning av politisk uenighet. Ofte vil liberalismen maskere uenigheten, slik at det blir vanskelig å få den opp i dagen. Laget gjorde feil som ikke presset kameraten før. Det kunne ha ført til at uenigheten hadde kommet fram før han ble helt demoralisert

Partiet vil aldri oppnå noe ved å gi etter for liberale tendenser.

Nå vil jeg ta eksempler på det vi kan kalle Høyre/venstre-teorien. Alle har lest utmeldingsbrevet til medlemmene i NKS/sentralstyre, trykt ti TF/april. De sier bl.a. at de er uenige i analysen av høgrevviket, den hemmer gjennomføringa av helt avgjørende diskusjoner, f.eks. sosialismediskusjonen. Vårt tidligere DS-medlem Eli, sier i sitt brev (Smia 3/81): "jeg har politiske motsigelser til partiets rehabilitering av "venstre"-politikk og organisasjonslinjer". En annen kamerat sier at laget og distriktet kjører ultravenstre og presser folk ut. En mer subtil variant er denne: Jeg er enig i at faren er høyre, men vi må også vokte oss mot venstre.

På mange måter mener jeg dette er den "beste" grunnen til å melde seg ut - den mest ærlige også, for såvidt som saken blir lagt åpent fram. Hvis en kamerat ikke kan bli enig i at det er viktig å styrke den kommunistiske propagandaen på arbeidsplassene eller at vi må innskjerpe vedtektene eller i det heletatt analysen av høgrevviket ... når alle misforståelser er ryddet av veien vel, så mener jeg at det eneste rette er å melde seg ut av partiet. Jeg vil slutte meg til Elis ironiske bemerkning, Stalinsitatet: "Partiet styrker seg ved å renske seg for opportunistiske elementer". I motsetning til henne tror jeg Stalin hadde rett.

Den kanskje mest kjente grunnen for å melde seg ut dreier seg om "demokrati": Det er for "lite" demokrati, den demokratiske sentralismen fungerer dårlig osv. De breva som står i TF/apr. og jun. nevner begge at SK er udemokratisk fordi den ikke har gått med på å starte en diskusjon om s.k. "prinsipielle spørsmål". Videre har du insinuasjoner om korrupsjon og forskjellsbehandling.

En kamerat i distriktet har levert det lengste utmeldingsbrevet jeg kjenner til. Han skriver at 22 medlemmer sitter trygt og gir karakterer til de andre medlemmene. Han hevder at ledelsen hindrer uenighet i å komme fram. Hans forslag er blitt avvist av styret osv.

Demokratiargumentet skjuler flere tildels motstridende tendenser. Når f.eks. Ole, Hans og Spfie i juni TF "beklager at partiet har konkludert med behovet for å bekjempe høyrefaren i stedet for å gå inn for en partidiskusjon om riktige/gjerne prinsipper", så ser jeg det som en reell uenighet om partiets prinsipielle grunnlag, altså marxismen-leninismen, og da er de OK å gå ut. Det renser partiet.

Når det derimot hevdes at ledelsen hindrer uenighet i å

komme fram, bør saken undersøkes konkret. Generelt vil jeg vise til vedtektene som pålegger medlemmer og organisasjon å behandle uenighet.

Den siste kategorien begrunnelse for å gå ut har jeg kalt " utvendighetsanalysen" - det betyr en statistisk analyse av yttre forhold uten å nevne indre motsigelser. Denne begrunnelsen har vært brukt av slike som vil toe sine hender når de går ut. Altså når f.eks. Helge Øgrim går ut, så må all verden vite at det er noe galt med partiet - for når han går ut, så er det i alle fall ikke hans skyld. Så ramses det opp en mengde svakheter som partiet objektivt har, pluss en del vrøvl og det lages ei grundig demagogisk suppe.

Karakteristisk for noen er at de uttrykker ca. 110% enighet med- og lojalitet til Partiet og/eller Marxisme-leninisme og går så ut fordi det er så dødsens utholdelig i det laget vedkommende var medlem. (En fyr her i distriktet erklærte at han egentlig ikke hadde meldt seg ut av partiet, men av laget og at han var villig til å forhandle om videre medlemskap under forutsetning av at visse foreskrevne åtgjerdelser ble rettet mot ledelsen i laget.) Dette kan være ærlig ment. Disse folkene er rett og slett ikke klar over at partiets politikk består av mer enn den eksterne propagandaen. Så når lagsstyret iflg. den demokratiske sentralismen presser gjennom fattede vedtak, så ser de ikke det som partiets politikk, men som urett og udemokratisk atferd av terroristinspirerte elementer som har sneket seg inn i partiet...

4) Konklusjon:

Utvilkinga i verden hardner til. - Utvilkinga i partiet er og må være, ei avspeiling av den virkelige verden. Mange som kom til partiet i lysere tider snur nå. Men det er nå partiet trengs og det er nå vi har muligheter til å oppnå noe og å styrke oss og partiet i kampen.

Når det gjelder utmeldingene, har vi et spesielt ansvar for å hindre at folk går ut på feil grunnlag. Vi vil ikke at noen skal gå ut pga. misforståelser. Derimot er det ingen tragedie at noen går ut når de er reelt uenige i politikken. Det er tvert i mot en god ting: Partiet fensker seg...

Laurits
(DS-medlem)

INNLEDNING TIL PARTISTUDIENE:

Hvorfor skal vi studere "Hva må gjøres?"?

Grunnlaget for alt vårt arbeid er at vi har en egen teori, marxismen-leninismen Mao Zedongs tenkning. I utgangspunktet er de ikke noe annet som skiller oss fra andre politiske retninger enn denne teorien. Arbeidet vårt vil helt ut stå og falle med om vi evner å tilegne oss, anvende og videreutvikle denne teorien. Det er snart gjentatt til kjedsomhet at vi er i en periode med krise, med tvil usikkerhet og forvirring på marxismens holdbarhet. Og som en nødvendig følge av dette kommer frafall, splittelse og oppløsning.

Vi får ikke snudd denne tendensen uten å konsolidere partiet på vårt teoretiske grunnlag. Et uttrykk for den sviktende tiltrua til marxismen i partidistriktet nå er krav om at alle studier må være "direkte" matnyttige. Hva er galt med dette synet? Har ikke vi alltid ment at studiene skulle ha praktiske siktemål? Jo, men saken er den at hele marxismen er en praktisk teori. Når forslag om å studere grunnleggende marxisme blir møtt med forslag om å studere aktuelle spørsmål i stedet, så mener jeg det uttrykker manglende tillit til marxismen. Jeg mener det dreier seg mye om tanker som at teorien ikke har holdt, hva den lovet (problemene i vårt arbeid, i sosialistiske land). Haken ved denne innstillinga er at den ikke lar marxismen få en rimelig sjanse. Det blir ikke undersøkt om problemene skyldes teorien eller mangelfull anvendelse av den.

De teoretiske problemene våre omfatter etter min mening hele vårt teoretiske grunnlag. De omfatter grunnleggende programspørsmål (som sosialismedebatten), taktikk (partiets arbeidsmåte) og organisasjon (demokratisk sentralisme). Allment er sjølsagt programspørsmåla, politikken viktigst. Uten en viss enhet her har det ingen mening å drøfte taktikk og organisasjon. Landsmøtets vedtak om prinsippprogram ga avklaring et stykke på vei. Samtidig gjenstår viktige spørsmål for videre studier og undersøkelser (sosialismen, økonomi, filosofi).

Fra enkelte kamerater og lag er det kommet fram ønske om eget studiemøte om sosialismen før "Hva må gjøres?"-studiene. Aktuelt studiemateriell for et slikt møte er RV-heftet "Norge trenger sosialismen" av Kjersti Ericsson og Pål Steigans kronikkserie i KK: "Hvorfor sosialisme?" Den siste kronikken "Revisjonisme og filosofi" KK 20. juni, er spesielt aktuell i samband med "Hva må gjøres?" Den tar direkte opp det filosofiske grunnlaget for Lenins synspunkter. De enkelte laga kan sjøl avgjøre om de har behov for

eget studiemøte om sosialismen nå.

Men uansett vil ikke enhet i programspørsmål uten videre løse motsigelser om taktikk og organisasjon. De russiske marxistene oppnådde først enhet i programspørsmål. Etter Lenins "Hva må gjøres?" ble det også stor enhet om taktikken. Likevel fikk vi etterpå den endelige delinga i bølssjeviker og mensjeviker med utgangspunkt i "detaljspørsmål" i partivedtektene. Dette framstilles detaljert i Lenins bok "Ett skritt fram og to tilbake".

"Hva må gjøres?" framstiller det kommunistiske partiets taktikk slik Lenin utvikla den i kamp mot de revisjonistiske strømningene ved århundreskiftet. Grunnlaget for denne taktikken er at den marxistiske teorien utvikler seg ved sida av arbeiderbevegelsen, ikke innafor den. (En svært aktuell bekreftelse på at arbeiderbevegelsen utvikler seg uavhengig av sosialistisk teori har vi i Polen). Mot dette synet hevdet opportunistene at den sosialistiske bevisstheten ville utvikle seg på grunnlag av den spontane veksten i arbeiderbevegelsen.

Av Lenins syn følger at den sosialistiske bevisstheten må tilføres arbeiderbevegelsen utafra. Opportunistene mente sosialismen skulle vokse fram innafor arbeiderbevegelsen. "Hva må gjøres?" handler om hvordan partiet må arbeide når oppgaven er å tilføre arbeiderbevegelsen sosialistisk bevissthet utafra.

Lenins syn på partiorganisasjonen følger av synet på taktikken. Partiet må være sentralistisk, kunne arbeide fra toppen og nedover ("byråkratisk"), mens opportunistene ønsket seg mer frihet (autonomisme) og utvikling av arbeidet fra bunnen og oppover ("demokratisk"). Kampen om organisasjonsprinsippene er grundig framstilt i "Ett skritt fram og to tilbake". Denne boka var som kjent alternativt forslag til obligatoriske studier i år.

Opplegget for tre studiemøter som er trykt i Røde Fane nr. 2/81 er etter mitt syn godt. Det gir bra utgangspunkt for å diskutere en rekke av de sentrale spørsmål i "Hva må gjøres?" Men lay outen er dårlig og gjør det vanskelig å få oversikt. Jeg vil anbefale folk å bruke penn/tusj til å nummerere og skille spørsmåla fra sitatene.

Etter diskusjon i DS har vi forslag til konkretisering av et par av spørsmåla. Møte 1 spørsmål 3, om behovet for å føre teorien inn i arbeiderklassen: Er det stor forskjell mellom Norge i 81 og Russland i 1900 når det gjelder behovet for å føre sosialistisk bevissthet inn i arbeiderklassen?

Hva slags perspektiv på politikken får folk ut fra fagforenings-

